

Nagyböjt 3. vasárnapja. A

Bevezetés

A mai evangéliumi szakaszban Jézus és a Szamáriai asszony párbeszédét fogjuk hallani. A ma emberét is gyötri a testnél sokkal erősebb szomjúság. Szeretné csillapítani a szomját, de milyen sokszor nem találja az élő vizet, Jézus Krisztust, aki enyhíthetné a szomját. Mi is a ma emberei vagyunk, Jézus ma arra hív minket, hogy csillapítsuk szomjunkat az élő vízzel, és vezessünk el másokat is hozzá, az élővízforráshoz. Meghalljuk hívását?

Kirie litánia

Jézus Krisztus! Te bűneink miatt vállaltad a szenvedést és a kereszthalált. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Te irántunk való szeretetből áldoztad fel az életedet. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Te haláloed által új életet ajándékoztál a világnak. Uram irgalmazz!

Evangélium után

Amikor Jézusnak tudomására hozták, hogy a templomórség figyelni kezdte tanítását és tevékenységét, elhagyta Júdeát, és ismét Galileába ment. Visszatérésekor a Szamáriai-hegyvidéken keresztülhaladó legrövidebb utat választotta, amelyen feljuthatott Galileába.

Egyébként kevés olyan hely van a Szentföldön, amely annyira elevenen őrzi Isten Fiának emlékeztétét, mint Jákob kútja.

A mai evangéliumi szakasz érdekes megállapításokhoz juttat, a szinoptikus evangéliumok és a János evangéliuma összehasonlításakor.

A szinoptikus evangéliumok szerint Jézus tanításának középpontjában Isten országának Örömhíre áll. Erről beszél Jézus a legtöbb példabeszédben, ennek alaptörvényeit adja meg a hegyi beszédben.

János evangéliumában, mint a mai evangéliumi szakaszban is ezzel szemben Jézus elsősorban önmagáról beszél, saját kilétét és szerepét világítja meg beszélgetései során. A hosszú, monológyszerű beszédeket olykor idegenkedve hallgatjuk. Annak ellenére, hogy a negyedik evangéliumban Jézus önmagát, saját istenségét és hatalmát nyilatkoztatja ki a világnak. Ennek az önmagát kinyilatkoztató tanításnak egyik, művészi módon megalkotott példája, Jézus beszélgetése a Szamáriai asszonnyal.

A szamáriai asszony története ugyanis, pusztán irodalmi szempontból tekintve is irodalmi remekmű. Ha egy irodalomtörténész formailag vizsgálná a szöveget, megállapíthatná: arányosak benne a jelenetek, tökéletes a 3 felvonásra való tagolódás, remekbe készültek a párbeszéddek, elsőrendű a szereplőmozgatás, nagyszerűen felépítettek a párhuzamok, érvényesül a fokozatos kibontakozás, drámai a szerepcseré: az utcanőből bűnbánó, majd misszionárius lesz. Színpadon remekül elő lehetne adni, el lehetne játszani. Kiváló forgatókönyv lenne minden színházi rendező számára.

De ne a formai tökéletességet nézzük, hanem az ebben található kinyilatkoztatott igazságokat!

A jelenet nagyon is egyszerű, hétköznapi mozzanattal indul: Jézus fáradtan, szomjasan ért oda Jákob

kútjához, és inni kért az ott vizet merítő asszonytól, aki a közeli faluból jött vízéért. Jézus és az asszony ezt követően beszélgetni kezdenek, mégpedig egyáltalán nem hétköznapi dolgokról.

Meg kell mondanunk: az asszony sem mindennapi asszony. Egy tanult, bölcs írástudó sem tehetne fel okosabb kérdéseket ilyen kertelés nélküli, egyszerű szavakkal. Szinte az az ember érzése, hogy céltudatosan ki akarja fürkészni Jézus legmélyebb titkait. És ez sikerül is neki, hiszen Jézusnak egyáltalán nincs ellenére, hogy feltárja kilétét.

Az első kérdés arra vonatkozik, hogy Jézus zsidó férfi létére hogyan beszélgethet egy idegen asszonnal? Tudjuk, hogy az akkori patriarchális világban a férfiak nem folytattak párbeszédet idegen asszonyokkal. Jézus tettének merészségét még növelte az is, hogy az asszony szamariai volt. - Ő beszélgető partnerének tekinti az asszonyt és nem volt hajlandó együtt gyűlölködni honfitársaival. Így és ezért indul meg a párbeszéd.

Ennek során Jézus beszélni kezd arról *az élő vízről*, amivel ő akarja megajándékozni az embereket. Ki nyilvánítja messiási mivoltát, és ezt azzal bizonyítja, hogy föltárja az asszony múltbéli életét. Mindez meggyőzi a szamaritánus asszonyt Jézus szavainak hitelességéről.

A második kérdés már Jézus nagyságára vonatkozik: "Csak nem vagy nagyobb Jákobnál?" Miután Jézus válaszaiból megtudja, hogy prófétaival áll szemben, fölveti a zsidó-samaritánus vita legfőbb problémáját, hogy hol kell imádni Istent, Jeruzsálemben, vagy a Garizim-hegyen épült szamaritánus templomban.

A nagyon is okosan kérdező asszony kérdéseire, Jézus egyre mélyebben tárja fel saját titkait, azt, hogy kicsoda ő. - Hogy élővizet tud adni; - ez az élővíz örök életet adó forrás az ember számára; - Istent lélekben és igazságban kell imádni; - ő maga pedig valóban a Messiás, akit Krisztusnak neveznek. - Kérdve kifejtő módszerrel Jézus elvezette őt az igazság megismerésére.

Ezek után az asszony elfut, és *hívja Jézushoz* a falubeliéit. Azok ki is jönnek, s meghallgatják Jézus tanítását, és mindannyian hinni kezdenek Jézusban. Az asszonnak pedig, némi éllel azt mondták: "Most már nem a te beszéded miatt hisszük, hogy Ő a világ Üdvözítője."

A Szamariai asszony azt tette, amit János evangéliuma szerint minden embernek tennie kell. Kérdezgette, megismerte Jézust, s amikor meggyőződött arról, hogy Jézus az Istennek a legnagyobb ajándéka, futott, hogy másoknak is elvigye ezt az örömhírt, és másokat is Jézushoz vezessen.

Ez a mi feladatunk is! Megismerni egyre tökéletesebben Jézus Krisztust, s egyre hitelesebben élni az Ő tanítása szerint. És ami még ennél is fontosabb, hogy ebben a keresztény és nemzetellenes globalista világban megismertessük, és elvezessük nem hívő testvéreinket, az embereknek, s nemzetünknek életet adó élővizet forrásához, Jézus Krisztushoz.

Amen

(F.F.)